

[Lange.]

nægte, at Smaafolk i København kan have haft Fordel af den Nedsættelse, der fandt Sted. Hvis de Midler, der paa denne Maade blev disponible, er sat ind i Virksomheder, som har skaffet Arbejde, har de københavnske Arbejdere haft Fordel af Nedsættelsen.

Naar man ser saaledes paa Forholdet, maa man, netop i en Tid som den, vi gaar i Møde — og fra alle, eller i hvert Fald fra mange Sider, er man inde paa, at vi gaar ind i økonomisk vanskelige Tider — være endnu mere betænkelig ved at gaa til en Forhøjelse af Formueskatten. Man kan snarere med Styrke hævde den Opfattelse, at det, det for Øjeblikket gælder om, er at gaa den modsatte Vej, en Vej, der ikke, som en Forhøjelse af de nuværende høje Skatter, maa være ensbetydende med en Opsparing af Kapital og en Hindring af Opsparing, men en Vej, der gør det muligt at skabe saadanne økonomiske Forhold, at Virksomhederne faar Mulighed for at komme igennem de vanskelige Tider, vi gaar i Møde, og om muligt endog kunde arbejde sig fremad.

Jeg kan derfor ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, ikke anbefale det foreliggende Lovforslag. Det var efter min Opfattelse kun et lille Fremskridt, der skete i 1927, men dette lille Fremskridt maa vi fra vor Side i hvert Fald fastholde, og jeg vil derfor modvirke Gennemførelsen af det foreliggende Forslag efter bedste Evne.

Veistrup: Jeg betragter det Forslag, der her foreligger til Behandling, som Indfrielsen af et af de Løfter, der blev givet paa sidste Valgdag. Ingen kan være blind for, at Nedsættelsen af Formueskatten var en af de Ting, der drøftedes ivrigst rundt omkring paa Landets Valgtribuner, og jeg tror heller ikke, man kan være blind for, at denne Foranstaltning — fordi Urimeligheden var saa aabenbar — var stærkt medvirkende til Valgets Resultat.

Vi havde for godt og vel to Aar siden et Forslag om samme Spørgsmaal til Behandling, og jeg havde ved den Lejlighed Anledning til paa mit Partis Vegne at udtale mig om Sagen. De samme Grunde, som jeg den Gang fremførte, gælder i Dag, og den samme Motivering, som jeg den Gang fremførte, kan anvendes paa det Forslag, som i Dag foreligger om at komme bort fra den Lov, der blev vedtaget i December 1927. Jeg ser ikke rettere end, at den saglige Begrundelse for denne Lov ganske mangler.

Ligesom vi den Gang ydede den stærkest mulige Modstand imod Vedtagelsen af Loven, saaledes ønsker vi ogsaa nu at yde den stærkest mulige Modstand mod dens fortsatte Bestaaen. Det er en Lov, som i sit Anlæg er urimelig og i sine Virkninger uforvarlig.

Det er maaske ikke uberettiget — selv om det ærede Medlem, der talte for Venstre, ikke ønskede at komme ind paa Forhistorien — saa alligevel at gøre et Par Bemærkninger om, hvordan Forholdene laa herhjemme, den Gang man vedtog denne Lov. Vi befandt os paa det Tidspunkt midt i den saakaldte Nedskæringsperiode. Motiveringen for denne Nedskæring var den, at Pengene havde faaet en betydelig forøget Værdi, og derfor var det nødvendigt at gaa til Nedskæring paa mange forskellige Punkter. Men mærkeligt er det, at man netop paa det Tidspunkt mente det rigtigt at gaa til Nedskæring af Formueskatterne, da de, som høstede størst Fordel af Pengenes øgede Værdi, dog ganske sikkert var Formueejerne. Ingen kan være blind for, hvilken mægtig Værdiforøgelse der fandt Sted den Dag, da Kronen efter at have været saa langt nede, som Tilfældet var, gik op i Pari. Tænk dem en Mand med en Formue paa f. Eks. 1 Mill. Kr.: Hvilken mægtig Værdiforøgelse fik han ikke ved, at Kronen fra at staa i 60 gik op i Pari! Det var under disse Forhold, man fandt det nødvendigt at komme de stakkels Formueejere til Hjælp; samtidig med at man nedskar paa alle de smaa Understøttelser, i Form af Aldersrente, Invalidere o. s. v., fandt man det paakrævet at skære ned, ikke paa de velhavendes Indtægter, men paa de velhavendes Skatter. Det var efter min Mening Nedskæringens fineste Blomst, og Virkningen af denne Lov var ogsaa fuldkommen urimelig.

Nu skal jeg ikke komme ind paa den Mængde Tal og Tabeller, der findes i Folketingsudvalgets Betænkning, hvor interessant i øvrigt hele denne Betænkning er; jeg skal blot nævne enkelte Ting. Den højtærede Finansminister har allerede gjort opmærksom paa en Del Statistik, der er meget værdifuld til Belysning af Sagen. Det, at mere end to Trediedele af dem, der har faaet Nedsættelse, har haft en Renteindtægt af mere end 4 pCt., er i og for sig tilstrækkeligt til at vise, hvor meningsløs hele Nedsættelsen var; men naar ca. 7000 Rentydere her i Landet, som ejer ca. 1100 Millioner, faar en Skattelettelse paa 2 Millioner, eller Landets 589 Godsejere, som ejer mere end 350 Millioner, faar en Skattelettelse af mere end 2 Millioner,